

3149 Enefte Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 3150

vilde blive behandlet under den kommende Udvikling. Det er altsaa klart, at vi fra første Hærd ikke have forholdt os til dette Forslag paa samme Maade som til de øvrige Punkter paa Finantslovsforlaget. Det er ogsaa idag blevet betegnet som et Tilbud fra vor Side, og naar det ikke blev modtaget, maatte det ifølge sit Bæsen bortfalde. Anderledes staa vi imidlertid til ethvert andet Forslag paa Finantsloven, og derom tillod jeg mig den Gang at sige, at jeg opfattede Stillingen saaledes, at den nuværende Regjering ikke var politisk berettiget til at forlange nogen Ændring i disse Punkter. Erfaringen har ogsaa vist, at jeg havde Ret til at have en saadan Opfattelse, og at den er bleven godkjendt ved Ministeriets Optræden. Resultatet af Forhandlingerne i det andet Thing er blevet det, at medens intet Forslag er opstillet fra Regjeringen, er derimod Lands-thinget gaaet paa egen Haand, og har iaar foretaget en Ændring i Finantsloven uden Ministeriets direkte Medvirkning, men af eget Initiativ, og denne Ændring gaar, som allerede bemærket, ud paa igjen at stryge Lønningsbestemmelsen. Det andet Thing har derved søgt at fremstille et Princip; det har troet derved at hævde sin Stilling, og det har deri lagt en saadan principiel Betydning, som vist Mange have ondt ved at finde deri. Sagen er imidlertid bleven ikkædt en saadan Betydning, at den med nogen Vægt er kommen til os i denne Stikelse. Naar vi nu altsaa staa overfor Spørgsmaalet om, hvor vidt vi skulle gjenoptage dette Forslag og altsaa reise en Strid om, hvad der er blevet kaldt et Princip, maa vi tage under Overveielse, hvorledes dette Princip maa stille sig for vor Betragtning, og hvorledes det andet Thing derved er kommet til at hævde sin Stilling. Jeg kan forstaa, naar man i det andet Thing siger, saaledes som man har stillet sig tidligere: Vi ønske vel forskellige Ændringer paa Finantsloven, men af den eller den Grund ønske vi dog ikke at sende Finantsloven tilbage til det andet Thing for de og de Sagers Skyld, og for overhovedet at undgaa at sende Finantsloven tilbage tage vi, hvad vi ellers ikke vilde finde os i. Dette er en Betragtning, som indtil Dato er blevet gjort gjældende, i alt Fald med ganske faa Undtagelser, men i Aar er det andet Thing kommet til at staa noget anderledes. Det har sendt os Finantsforlaget tilbage med en formel Ændring, men endskiøndt Udtalelserne ere faldne saaledes, at der ingen Tvivl kan være om, at det andet Thing tillige maatte ønske adskillige Realitetsændringer, har det, uagtet Fi-

nantslovsforlaget er sendt tilbage til os, dog ikke villet foretage disse andre Ændringer, da der ingen anden Grund var til at sige at vige tilbage i saa Henseende, end den, der har været tilstede i tidligere Aar, nemlig at man ikke har villet sende os Forlaget tilbage, og naar dette dog er kommet tilbage, uden at disse Realitetsændringer ere skete, hvad er da Slutningen deraf? Slutningen forekom mig at være — Sagen set fra vort Standpunkt —, at det andet Thing derved har erkjendt, at det ikke tilkommer det at gjøre Realitetsændringer paa Finantsloven. Det er den ene Side af det Princip, man har søgt at gjøre gjældende, men man er med det Samme kommet til at staa et andet Princip fast, som forekommer mig at være meget uheldigt for deres Mening, som ønske at hævde Landsthingets Stilling overfor Finantsloven. Man siger nemlig, at man ønske at borttage af Finantsloven ikke alene Lønningsbestemmelser, men tillige adskillige andre Bestemmelser, der antoges at ligge Finantsloven sjernt, og hvorfor? Fordi, siger man, det andet Thing, naar disse Bestemmelser optoges paa Finantsloven, ikke faar den Indflydelse paa Afgjørelsen af disse Sager, som det kan faae ved at gjøre dem til Gjenstand for særlig Lov. Hvad anerkjender man derved? Det ligger jo tydelig for at være dette, at det andet Thing ikke kan gjøre den Indflydelse gjældende overfor Finantsloven som dette Thing. (En Stemme: Ja, faktisk!) Paa de Indrømmelser, der gjøres faktisk, sætter jeg altid mere Pris, end paa dem, der gjøres theoretisk. Det er en Forskjel, men en Forskjel i vor Favør. Naar man søger at undgaa, at disse Bestemmelser gives paa Finantsloven, er det, fordi man erkjender, at man ikke kan gjøre sin Indflydelse saaledes gjældende over for Finantsloven som over for en særlig Lov. Naar dette Princip nu tillige er staaet fast fra det andet Things Side, hilser jeg disse Principer med Glæde. Jeg haaber, at vi herefter ikke skulle komme til at høre Ilet saa højrøstet Tale om de to Things Ligeberrettigelse, naar vi fra det andet Thing have en Erkjendelse om, at en saadan Ligeberrettigelse ikke finder Sted; thi finder den ikke Sted over for det vægtigste, betydningsfulde Lovgivningsarbejde, hvormed Lovgivningsmagten overhovedet besjæftiger sig, har derne Ligeberrettigelse, som man hidtil har søgt at hævde, mindre at sige. Naar man imidlertid ser paa selve det Princip, man nu har forsøgt at gjøre gjældende, nemlig at saadanne Lønningsstillelser, saadanne Til sætninger til Lønningslove, ikke maa finde deres Plads paa Finantsloven, vil man se, at